

Pád

Šimon Láznička

Stál nad nimi, vypadal jako nejvyšší bytost na světě, nepokořitelný, ultimátní pán, Bůh. Zeus, nyní nazývaný Jupiter, ležel v klauži krve a těžce dýchal. Athéna, známá jako Minerva, ležela nedaleko něho zraněná a zmožená. Jediný Arés, zvaný Mars, stále stál na nohou. Opíral se o své kopí a snažil se mu čelit, ale v další obraně se rozbil jeho štít, jediným sekem byl přetnut vpůl. Druhá rána dopadla na Martovu hrud'. Padl. Bitva byla prohrána. To bylo ve čtvrtém století a v Římě se právě křesťanství stalo státním náboženstvím.

Bohové Olympu porazili Titány, překonali nástrahy, o kterých nám vypravoval Homér, dovedli vzdorovat lidu hebrejskému i jiným bohům, přešli do Říma, kde dokonce pozměnili identitu, ale nyní byl jejich konec. Hospodin, bytost Diovi tak odporná, byl silnější, než si kdo myslel. Měl jiný přístup k lidem, ne tolik jako pán, ale více jako mentor. Díky tomu je porazil. Porazil! Porazil? A nebo ne? Odešel.

Trvalo přibližně 200 let, než se dokázali vzpamatovat. Olympané přiměli Muhammada k pouti z Mekky do Medíny a ke kázání nového náboženství. Chytře ho nechali označit křesťanský výklad jako ten špatný. Nová víra rychle nabývala na popularitě a zanedlouho se již přihnaly na Pyrenejský poloostrov armády Arabů. Zeus chtěl zpět domů, přes Řím, až na svou horu Olymp. Hermés sledoval jeho počínání a souhlasil. Lest s Alláhem se mu velmi zamlouvala a stál na straně svého otce. Nenáviděl Hospodina, prostě si jen přišel na svět, který ani nepomohl stvořit, ani s ním neměl nic společného, a začal se chovat, jako by mu patřil. Ovšem ze všeho nejvíc ho nenáviděl pro jeho sílu. Ani všichni bohové Olympu dohromady ho nemohli porazit. Málokdo čekal, že by se Hospodin ukázal brzy opět v bitvě. Nemusel. Nepotřeboval to. V tuhle chvíli je měl úplně v šachu. Krásná Evropa, tehdy vlastně jediná známá země, patřila celá jemu a jediné, co kdo řešil, bylo, jak si správně vyložit jeho slova. Lidé zapoměli na vznešené Olympany stejně, jako když Diovi bohové kdysi dávno jednotně porazili roztroušené staré bohy pohanů.

Arabové se dostali do Evropy za podpory Área, Poseidóna a Herma. Poseidón uklidnil moře, Hermes posunul hranice a Áres dodal bojovnost. Nikdo jim nemohl stát v cestě. Na několik století se staly pány Pyrenejského poloostrova. Byli by jimi i zůstali ...

Palladina zrada

Zatímco Hermés, Poseidón a Áres dobyli Hispánii, Athéna byla v rozpacích. Nelíbila se jí porážka od Hospodina, ovšem nelíbila se jí ani krutost armády, kterou na Evropu její dva nevlastní bratři a strýc seslali.

V noci se potají vydala na cestu ze sídla někdejších Olympanů. S Pegasovou pomocí se velmi rychle dostala až k Hospodinovi. Nabídla mu spojenectví proti svým druhům. Bolelo ji sledovat Áreovu krutost, ale dokud za ním stál celý Olymp, nemohla s ním bojovat. Hospodin ji přijal a stala se členkou jeho řad, byla jeho novým andělem.

Jan Hus

Bohové zuřili. Když se Zeus dozvěděl o zradě své dcery, udělal prý ve Středozezemním moři bouři, která neznala obdoby, a schovávali se před ní lidé až za Alpami. Žádný z Diovy rodiny si dlouho nevěděl rady, jak zasadit protiúder, nebo možná spíš jak se bránit. Až Hermés dostal nápad.

Hospodin si povýšeně užíval svého bohatství a vládl nad Evropou krutou rukou, rukou velmi nespravedlivou. Povolil schizma. Povolil odpustky, nechal své poddané žít v bohatství a přepychu, přičemž kázali opak.

Spolu s Áreem se tak Hermés v přestrojení vydal až do Čech. Zde se seznámil s univerzitním mistrem Janem Husem, církevním hodnostářem, který věděl o těchto církevních problémech, a dopomohl mu k získání slávy a vlivu. Lidé mu naslouchali a bouřili se. Ničili Hospodinovu říši zevnitř. Ten na sebe nenechal dlouho čekat a nebohému Husa dal upálit. Hermés, pán Isti, toho využil. V podobě Jana Želivského rozbouřil davy a defenestroval radní Nového Města. Obrátil lid na svou stranu a s pomocí Área je vycvičil v odhodlané bojovnický. Dva bohové sice byli velmi dlouho schopni odolávat Athéniným křižákům, ale Áres nad ní nikdy nemohl zvítězit. Po dlouhých letech prohrál, když Athéna navrhla mírovou dohodu.

Martin Luther

Olympané přijali Herma a Área s hněvem, jako poražené. Áreovi to bylo jedno a Hermés se jim málem vysmál: „Poražené? Bitva ještě ani nezačala, otče!“ řekl Diovi a odešel. Zmizel na dlouhou dobu a nechal své druhy zmatené. Áres se mezitím pustil na Diův rozkaz do trénování Turků. Osmanská říše rostla a Zeus chtěl její vojenské síly využít. Než však stihl vůbec začít, předběhl ho jeho syn.

Hermés se dlouhou dobu potuloval Evropou a čekal. Čekal na správný čas pro úder. Byl velmi pobouřen otcovým hněvem vůči sobě a chtěl mu dokázat svou statečnost. Chtěl mu předvést vítězství lepší, než jaké by napadlo samotnou Pallas Athénu. A už byl připraven. Stvořil Martina Luthera a daroval mu kritiku. Kritiku Hospodina a činy jeho poddaných, jež byla ochotna přijmout celá Evropa. Hermés tak začal svůj útok. Podařilo se mu rozdělit Hospodinovy síly. Tah hodný mistra, lepší, než na jaký by se zmohla ubohá zrádkyně Athéna. Nyní proti sobě stáli katolíci, oddaní služebníci Hospodina, kteří ho téměř fanaticky poslouchali ve všech kázáních a rozkazech, a protestanti, kritici Hospodinova jednání, kterých bylo v rovném poměru ke katolíkům. Hospodin zuřil. Vyslal své bojovníky zničit protestanty v konfliktu, který se táhl dlouhých třicet let. Protestanti měli velkou podporu Olympu, Zeus prý dokonce zval její hrdiny do svého sídla. Lidé však předčili fantazii bohů. Z pouhého útoku či krátké bitvy se stala neuvěřitelně dlouhá válka. Krvavější a nechutnější boj do té doby nikdo nespatriil. Říká se, že právě tam Afrodita prožívala Áreovy krutosti natolik bolestně, že ukončila jejich milenecký

vztah a pokusila se zabránit ženám v milování stejných lidí. Od té doby začalo mnoho žen odsuzovat války i všechny muže, kteří se na nich podíleli.

Třicetiletou válkou byli zaskočeni všichni bohové až na jediného, na Dia. Ten rozkázal Turkům táhnout na Evropu. Chtěl zničit vše, co souviselo s Hospodinem. Áres, ještě vyčerpaný z posledních bojů, poslechl svého otce a vedl armádu až na Vídeň, kde byl ovšem poražen mocnou Pallas Athénou.

Krádež

Hermés byl znechucen otcovou krutostí. I v něm nechala třicetiletá válka těžké šrámy, sám přece chtěl, aby byla pouze krátkou bitvou nebo rychle vyřešeným konfliktem, ale kvůli Diovi zuřila tak dlouho. Bohové Olympu mu začínali být cizí. Arés se ovšem stále víc podobal otcí. Poseidon se uklidil do ústraní a Hádés zmizel možná úplně. Afrodita svou krásou sváděla smrtelníky a boží záležitosti jí byly lhostejné. Hefaistós poslušně dělal vše, co mu Zeus nařídil. Héra stála po boku svého muže a Athéna, ta byla ze všech nejprotivnější, zradila.

Hermés strávil dlouhou dobu putováním. Monotónní doba ho přestávala bavit, stejně tak i jeho rodina na Olympu či Hospodinova armáda, a vlastně celý tenhle konflikt. Během cest ho napadlo řešení. Viděl ho přímo před sebou ve dveřích jednoho stavení navečer, když pán domu zapaloval svíčku. Ihned zavolał Pegasa a nejdřív letěl za Afroditou, s jejíž pomocí vybral krásnou mladou Evropanku, a pokračoval za Dionýsem. Jemu dívku nabídl výměnou za nejsilnější víno, které má. Osamocený Dionýsos, jehož doba vyčerpávala, tedy až na jeho občasně zálety na Louvre, ihned nabídku přijal. Hermés se tak se svým sudem vína, láhev nestačila, vydal za otcem. Nabídl mu pití. Bavili se spolu dlouhé hodiny, kdy Hermés jen předstíral opilost, zatímco jeho otec hltal jednu sklenici za druhou. Dionýsovo víno bylo nejen opravdu dobré, ale také silné. Uspalo samotného Dia. Hermés otcí potají sebral blesky a uháněl na Pegasovi k lidem, jak nejrychleji mohl, než se otec vzbudí. Věděl, že jeho hněv bude tentokrát opravdu velmi krutý. Lidem věnoval blesk, nazval ho elektrinou a osvětlil jím mnoho domácností. Obdaroval také lidi svými božskými geny a nechal je zažehnout průmyslovou revoluci.

Monotónnosti byl konec. Země se měnila k nepoznání. Už to bylo víc než půl druhého tisíce let od doby, kdy jí naposledí vládli bohové Olympu, a Hermés ji přestával poznávat. Vyrobit šaty trvalo místo několika dní jen několik hodin. V ulicích zmizely koňské povozy jezdila kovová vozidla s vlastním pohonem. Místo luků a šípů střílely železné trubky malé, zato velmi rychlé kuličky, které stejně jako moc boží uměly v okamžiku vzít život. Hermés se zasmál. Tady už nemohli vládnout Olympané ani Hospodin, vše se změnilo k nepoznání. A chtěl toho být strůjcem. Stejně jako Prométheus se rozhodl lidem pomoci. Nyní toužil být i mnohem důležitější. Chtěl být součástí nového světa a nezůstat jen relikvií minulosti jako jeho bratři.

Král je mrtvý, ať žije král!

Zeus se po mnoha letech probudil ze spánku. Nenašel zde ani své blesky, ale ani mnoho členů své rodiny. Byl jedním z posledních, kteří na Olympu zůstali. Ostatní povětšinou odešli, nebo se stali smrtelníky, což vyšlo nastejno. Zeus si posteskl. Jeho sláva byla u konce. Jeho zlatý věk byl pryč. Ne! Nebyl! Diův zlatý věk je přeci věčný! Smutek ho opouštěl a přišel hněv. Zradili

ho, vzali mu blesky, zabije je, zničí je! Prométheova muka nebudou nic proti těm Hermovým! Dokáže celému světu, že vždy byl a stále je pánem bohů. Ihned se vydal za Héfaistem. Zadal mu rozkaz a ten, zděšen Diovým hněvem, ho vykonal ještě dříve, než stačil dokončit větu. Ukul vůli. Vůli pruského národa bojovat s nepřítelem. A ukul zbraně pro novou armádu. Áres už odešel, ale teď nastal čas poznat Diův hněv znovu na bojišti.

Začal konflikt, jenž zastínil i třicetiletou válku. Vyryl zákopy podél celé Evropy a nechal v blátě a ohni umírat milióny. Byl nelítostný a krutý. Ani Hospodin proti němu nic nezmohl. Zeus ve svém hněvu zabíjel lidi, rodiny, s krutou radostí způsoboval bolest a utrpení. Velká válka byla jako zrcadlo do Diovy duše, sám, zrazený kolem sebe řval a kousal jako zraněný lev, který chce dokázat, že je stále ještě králem. Hermés ho nemohl porazit, Hospodin také ne, zbyla poslední naděje. Pallas Athéna. Zrádkyně mezi bohy. Bohyně vítězství se postavila Diovi a jeho armádě. Za obrovskou cenu ho byla schopna porazit. Za cenu Athénina života ztratil Zeus svou armádu, svou poslední sílu. Už zbyl jen zoufalý bůh starých časů. Ale ještě je tu ctižádostivý Hermés a jeho nepřítel Hospodin.

A v tu dobu přišel Hádes. Sentiment v něm zvítězil a rozpomněl se na doby zašlé slávy Olympu. Společně se Stygou zplodil syna. Nechal ho vyrůst na zemi, kde čelil nejen krutosti své duše, ale i krutosti celého světa. Dali mu moderní jméno, Adolf. Nechali ho vyrůst na svém milovaném kontinentě a později v něm darovali Diovi i možnost povstání, velkého odporu proti všem. Zeus se spojil s Hádovým synem a pokračoval v nedokončeném díle. Rok 1918 znamenal pro Dia prohru, ale rok 1939 naopak sliboval nový velký začátek. Teď dokonce bez Athény v cestě, nikdo se mu nevyrovnal.

Dopravdy to tak bylo, jeho a synovcova armáda vyzbrojená Héfaistovými výtvy postupovala závratnou rychlostí všemi směry. Nikdo ji neuměl zastavit. Hospodin ve svém zoufalství daroval svou moc protestantským Britům, byla to jeho poslední naděje. Potřeboval rozhněvaného Dia alespoň zdržet. Ten se mezitím nechal unést i svou rozpínavou chamtivostí a Adolfovým bleskem chtěl udeřit až za pohoří Kavkaz. Připadal si znovu jako na Olympu. Pánem všeho, bezkonkurenčním vládcem všeho bytí. Měl neomezenou moc.

Hermés poznal, že teď je správný moment Dia zastavit a stát se vládcem místo něj. Daroval vědci Alanu Turingovi nápad. Velmi důležitý nápad. Umožnil mu postavit Enigmou, stroj, který dešifruje tajný kód Diových spojenců. Předpovídal tak budoucnost přesněji než v Delfách a on věděl o všem, co otec plánuje.

Diova síla náhle slábla. Hermés ho přelstil, a co se týká jeho bojů na východě, postavila se proti němu samotná Gaia. Mráz ho nepustil dál. Byl konec. Lidé z východu začali Adolfa porážet. Západ také sílil, dokonce o mnoho víc s novým spojencem, s velkou Amerikou. Zeus to spojenectví nevydržel ani dva roky. 8. května 1945 navždy prohrál. Jeho poslední pokus skončil neúspěchem a on zmizel stejně jako mnoho jeho příbuzných. Zůstali už jen dva. Hospodin a Hermés.

2000

Hermés ještě nemohl porazit svého posledního nepřítele. Ještě nepřišel jeho čas. Byl však dost chytrý, aby to věděl a aby se na to velmi dobře připravil. Nespěchal. V následujících letech rozšířil Turingův nástroj po celém světě. Nechal všechny, aby se ho naučili používat, aby jej přijali jako dar z nebes. V letech 1947 – 1991 byl dokonce hlavním nástrojem veškerých vlád a států. Informační převaha byla mocná. Až božsky mocná. Hermés však mezi lidmi nenápadně šířil i nové způsoby života. Snažil se mnoho z nich přimět, aby žili víc anticky, nebo alespoň méně křesťansky, a mnoho z nich plnilo jeho přání víc než ochotně. Lidé měli koneckonců problém věřit v Hospodina po všech těch hrůzách poslední velké války. Postupně se uvolňovaly mravy a na to Hermés trpělivě čekal. Hospodin, Jehova, Alláh, Bůh nebo jakkoli jinak nazývaný už nebyl zdaleka tak silný, jak tomu bývalo v dobách středověku nebo ještě dříve.

A pak přišel rok 2000. Rok, kdy začala poslední bitva mezi Hermem a Bohem. Turingovy nástroje se stávaly stále běžnějšími součástmi domácností. A Hermovo eso v rukávu, Internet, bytost, jejíž podobu i jméno nyní přijal, se šířil až magickou rychlostí. A lid jej miloval, přímo opojně zbožňoval. Konečně! Dočkal se. Tato deset let dlouhá bitva vyústila v Hospodinovu porážku. Nemohl čelit Hermovi, nyní Internetu. I když bojovali mečem, puškou, ohněm, suchem, povodněmi. Internet byl favorit. Lidé ho potřebovali jako dítě mateřské mléko. Byl neodmyslitelnou součástí jejich života. Sloužil jim stejně tak, jako jimi lstivě manipuloval pomocí falešných zpráv, šířením paniky a strachu. I přes četná varovná světýlka bez něj nechtěli žít. Hermés byl schopný spolu s Pegasem doručit trilióny zpráv za pár vteřin. Daroval lidem zábavu, práci, komunikaci, pohodlí. Všechno, co ostatní bohové léta budovali, nahradil během sekundy. Jak snadné.

V roce 2010 tak naposledy čelil Hermés Bohu. A Bůh ho ani se svými miliardami věřících nemohl porazit.

Internet se tak navždy stal služebníkem lidí a vládcem bohů. Opravdu navždy?

Šimon Láznička, 16 let